

ud i Livet, vilde der blive et Tidrum, hvor der vilde være Gamle, som ikke vilde kunne benytte denne Lov, og som havde Krav paa Understøttelse og selvfølgelig baade kunne fordre Understøttelsen fyldigere og paa andre Vilkaar end hidtil, naar den nye Lov var traadt i Kraft, og i saa Tilfælde tror jeg ogsaa, at man kunde komme til at gaa den Vej, som det ærede Medlem omtaler. Men dette er Altsammen noget Andet end i dette Dieblif at vedtage enten det ene eller det andet af Vædringsforslagene eller Hovedforslaget. Det ærede Medlem sagde, at det var meget trist, at disse Forslag saa ofte havde været fremme, uden at der var kommet Noget ud deraf, og han ansøgte desangaaende, at det var saa vanskeligt at blive enig om Grundlaget. Jeg kan kun sige dertil, at det naturligtvis er den egentlige Aarsag. Men den er ogsaa fuldstændig naturlig, da Spørgsmaalet i og for sig er saa vanskeligt og saa nyt og forudlættet helt andre Begreber om Samfundets Ordning, end man har havt tidligere, hvor man har staaet paa den rene Konkurrences Princip og har ladet alle dem synke tilhinds, som ikke kunde holde sig oppe. Saadanne nye Begreber om Samfundets Ordning kunne ikke uden videre faae Anerkjendelse, de maa sandelig have deres Tid, og naar man har en saa varm Følelse for de Gamle og Svage som det ærede Medlem, kan jeg vel godt forstaa hans Utaalmodighed i denne Henseende, men det er jo Noget, man maa finde sig i; jeg tror ikke, at det kan være anderledes. Jeg mener ogsaa, at det ærede Medlem maa være glad ved, at der fra alle Lovgivningsmagtens Faktorens Side, saaledes som han selv anerkjendte, med synlig Interesse arbejdes paa disse Spørgsmaals Løsning, og det ærede Medlem maa da foreløbig slaa sig til Taals med, at det saa ogsaa nok vil lykkes i større eller mindre Grad at finde en Løsning. Den ærede Ordfører fremstillede det, som om det fra vor Side var blevet gjort gjældende, at man først maatte have behandlet alle de andre Lovforslag, forinden man kunde komme til et Lovforslag som dette. Saa Meget har jeg ikke sagt, og vil jeg heller ikke sige, men jeg siger, at forinden man vil kunne give en Lov som denne, der gjør den direkte Understøttelse af de offentlige Kasser til en saa betydelig Sag, maa man i det Mindste have dannet sig en bestemt Forestilling om, hvorledes de andre Forslag ville blive. Saa Meget maa man i det Mindste have gjort, og jeg mener, at det ærede Flertal — jeg vil ikke sige: skulde vente, indtil Regjeringen havde gennemført

nogle af sine Lovforslag, men — naar man vil give en saa stor Lov som denne, maatte have viist os Andre, hvorledes det tænker sig de andre Love gennemførte, saa at vi kunne bedømme dem i Forbindelse med denne Sag og se, om der var Harmoni imellem dem, og om de kunde passe sammen. Som Sagen foreligger i Dieblifket, mener jeg, at vi ikke ere i Stand til at bedømme, om Lovforslaget vil passe ind i det Øvrige, og jeg mener paa Forhaand at kunne sige, at dette Forslag stiller for store Krav, hvis de andre Institutioner skulle blive til Virkelighed eller blot en af dem. Den ærede Ordfører ansøgte, at dette Lovforslag var et nødvendigt Supplement til de øvrige Forslag, men jeg tror, at den ærede Ordfører vil erkjende, at han her ikke har udtrykt sig ganske korrekt. For at Forslaget kunde være et Supplement, maatte Forudbættningen være den, som jeg er gaaet ud fra, at man i det Mindste kjendte Noget til de andre Lovforslag, som den ærede Ordfører sigter til, og jeg tror, at det i Virkeligheden i saa ringe Grad er et Supplement til disse, at det tværtimod er et Lovforslag, som mulig kunde komme paa tværs af de andre Lovforslag. (Meergaard: De kjender jo Sygekasseloven!) Ja det er ogsaa det Hele, men hvad der er det Væsentlige ved Alderdomsforsørgelsesloven, vide vi ikke, og vi veed ikke, hvorledes Folkethinget stiller sig til Sygekasseloven. Jeg anser det i den Grad for vigtigt, at man faaer nogenlunde Overblik over de Lønter, der næres om disse forskellige Lovforslag, forinden man skal vedtage dette, at jeg paa Mindretallets Vegne tillader mig at henstille til Regjeringen at tage dette Lovforslag under Overveielse, samtidig med de andre Lovforslag, som kunne forventes fra Regjeringens Haand, og jeg gjentager, at selv om det skulde lykkes at gennemføre nogle af disse Forslag, vil der altid blive Spørgsmaal om den frie Fattigunderstøttelse, og derfor henstiller jeg til den høie Regjering at træffe de fornødne Overveielser i saa Henseende og bringe Sagen frem enten ved et særligt Lovforslag eller ved muligvis at sætte den i Forbindelse med en almindelig Fattiglov. Af Hensyn til, hvad jeg her har udviklet, kan jeg saaledes ikke opfordre til at stemme for det foreliggende Forslags videre Fremme.

Broctenhuis-Schaft: Jeg har stillet et Vædringsforslag om, at sidste Punktum af § 8 om Valgret for Enker og ugifte Kvinder skal udgaa. Jeg veed meget godt, at der er Stemning hos Folkethingets Flertal for, at Kvinder skulle være med baade